

Dan Drápal

O STAVU SPOLEČNOSTI

*Kde jsme a kam
směřujeme*

Nakladatelství KMS

Dan Drápal

O STAVU SPOLEČNOSTI

*Kde jsme a kam
směřujeme*

Nakladatelství KMS

Praha 2025

© Dan Drápal

Vydalo © Nakladatelství KMS, s. r. o.
Primátorská 41, 180 00 Praha 8
nakladatelství@kmspraha.cz
První vydání – 2025

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být bez písemného svolení vydavatele reprodukována nebo šířena v žádné podobě elektronické ani mechanické, včetně fotokopíí, nahrávek či zařízení do informačních sítí nebo vyhledávacích systémů.

Biblické citace, pokud není uvedeno jinak, jsou převzaty z Českého studijního překladu, Nakladatelství KMS, s. r. o., 2009.
Dále byly použity biblické citace z Českého ekumenického překladu, Česká biblická společnost, 2000 (ČEP).

ISBN 978-80-7664-089-4 – tištěná verze
ISBN 978-80-7664-090-0 – PDF verze

OBSAH

Poděkování	5
Předmluva	6
Úvod	8
Sebeurčení člověka	12
Jak nás Bůh trestá	16
<i>Bůh nás ponechává napospas nám samotným – pasivní soud</i>	16
<i>Bůh nás ponechává napospas nepřátelům – aktivní soud</i>	18
Drsná demografie	20
<i>Pokles plodnosti</i>	20
<i>Odkládání rození dětí</i>	23
<i>Proč nemáme děti?</i>	26
<i>Ekonomické souvislosti</i>	27
Podceňování tradiční rodiny	31
<i>Chybějící vzory</i>	32
<i>Když chybí otec...</i>	33
<i>Závazky a seberealizace</i>	35
<i>Určování otcovství na základě testů DNA</i>	37
<i>Děti a kariéra</i>	38
<i>Rychlý návrat do zaměstnání</i>	39
<i>Neplodnost</i>	43
<i>Pornografie</i>	43
<i>Život bez sexu</i>	46

Kultura smrti	48
<i>Co si počít s nebožtíkem</i>	48
<i>Potraty</i>	51
<i>Psychické důsledky potratu</i>	55
<i>Eutanazie</i>	56
<i>Sebevražda</i>	60
Transgender: Nevratné poškození	62
Neúcta k vlastním dějinám	67
Migrace a její důsledky	73
Pronásledování křesťanů	79
Antisemitismus	81
Duševní choroby	83
Je možný zvrát?	91
<i>Zvrát je možný, ale...</i>	93
<i>Kořist a dar, nárok a milost, právo a obdarování</i>	95
<i>Požehnání a smíření</i>	99
Přílohy	102
Bibliografie	115

PODĚKOVÁNÍ

Tuto knihu jsem nepsal sám. Hlavní myšlenka je má, nicméně nejsem odborník na jednotlivé kapitoly. Snažil jsem se vyhledávat spolupráci s lidmi znalejšími než já a svěřit jim ty úseky knihy, které odpovídají jejich zájmům či profesím.

Velký podíl na vzniku této knihy má demografka Aneta Ženíšková, která mi vydatně pomáhala již při psaní mé dřívější knihy *Vztahy, sex, rodina*. Mezitím se, mimo jiné, stala stát matkou čtyř dětí, a tak musela při spolupráci na této další knize přinést mnohem větší oběť než tehdy. Aneto, moc Ti děkujeme!

Manželům Radimovi a Kateřině Ucháčovým děkuji za podnětné komentáře zejména ke kapitole o potratech, ale i k jiným kapitolám.

Jarmile Hankové děkuji za podporu a pomoc, zejména když jsme finišovali.

Janu Gregorovi děkuji za cenné postřehy a doporučení, které mi byly velkou pomocí. Za některé myšlenky vděčím pastorovi Apoštolské církve Jiřímu Kostelníkovi.

Naprosto klíčová pro mne byla pomoc Davida Floryka. Petru Rýglovi vděčím za svědectví o Josefu Pokorném v kapitole o eutanazii. Vladimíru Dvořákovi děkuji za pomoc s vyhledáváním dat a formátováním tabulek. Mnoha podněty přispěl i prof. Petr Piřha, jemuž vděčím i za následující předmluvu.

A konečně musím poděkovat skvělému týmu Nakladatelství KMS za špičkovou redakční práci.

PŘEDMLUVA

Kniha, kterou jste vzali do ruky, nesporně potřebuje klíč ke svému pochopení. Mým úkolem je vám, čtenářům, tento klíč podat. Víím, že nepíšu recenzi. To by bylo snadné, ale nikomu by to nepomohlo. Tím neříkám, že nebudu knihu posuzovat a nevyslovím mnoho soudů, kladných i záporných. Pochopil jsem, proč mne autor o předmluvu požádal. V mnoha otázkách máme stejný názor.

Prvé, co musí čtenář vědět a mít to při čtení stále na paměti, je, kdo je jejím autorem. Evangelikální pastor Dan Drápal je starý a zkušený křesťan. Jeho rukama prošlo bezpočtu lidí různého věku a nejrůznějšího zaměření. Přicházeli za ním také z různých důvodů. Převahu mají věřící křesťané včetně katolíků. Ale dlouhá je i řada nevěřících, kteří autora vyhledali nikoli kvůli věroučným dotazům, nýbrž proto, že si ho vážili jako moudrého, vyvrátého muže s velkými zkušenostmi. Tato skutečnost totiž knize přináší odlišné důsledky. Na jedné straně to snižuje objektivitu textu, na druhé mu to přináší neodolatelnou autenticitu. Neváhám říct, že jde o autorovo krédo.

Každý zkušenější a vzdělanější čtenář okamžitě pozná, že autor kromě teologie a zčásti filozofie nemá dostatečné vzdělání, což se projevuje v řadě chybných úsudků. Tomu je v různé míře vystaven každý autor. Já sám nejsem dost vzdělán teologicky, a přece píšu tuto předmluvu. Knihu to však nikterak nepoškozuj, protože je to vyváženo ničím necenzurovanou autorovou otevřeností. Co ale knihu poškozuj, je, že zmíněné nedostatky způsobuj, že text je hodně disproporční a některá témata, např. kolonialismus a otroc-

tví, jsou vykládána široce, zatímco ostatní srovnatelně důležitá jsou opomenuta.

Zásadní otázkou je, komu je kniha adresována. Jednou možností, patrně nejjistější, je, že adresáty jsou dezorientovaní lidé zděšení stavem společnosti a hledající možnost záchrany. Autor pravidelně publikující v různých médiích ostatně už teď má mnoho čtenářů. Nevylučuji, že mnoho z nich bude konvertovat, pokud už tak neučinili. Jinou možností je, že adresátem jsou protagonisté současné dezolátní situace. Tato autorova výzva vyvolá vášnivé odmítnutí, protože tito lidé jsou majiteli jiné pravdy, než je pravda obsažená v knize. Je tu ale ještě jedna možnost, která doprovází prvou. Adresátem je sám autor, který hledá oporu proti zlým předtuchám a vnitřním pochybnostem. Víím dobře, že ve stáří se zápas o víru radikálně mění na zápas o smysl vlastního života. Jsem přesvědčen, že ho vítězně vybojuje, a přeji mu to.

Co jsem měl vykonat, vykonal jsem. Přeji vám užitek z četby této potřebné knihy.

Mons. prof. PhDr. Petr Pitha, CSc., dr. h. c.

ÚVOD

V naší civilizaci zuří kulturní válka. Můžeme před tím zavírat oči, nicméně taková reakce je zpozdilá a nahrává Nepříteli. Nebo se můžeme k Nepříteli rovnou přidat. Mnozí tak již učinili.

Tato válka je ve své podstatě duchovní. Je to válka mezi Bohem a Božím nepřitelem.

Oč se vlastně bojuje?

Boží nepřítel usiluje o to, aby byl uctíván. Kdysi před věky se vzbouřil, protože chtěl usednout na Boží místo. Byl ale svržen a již nemá přístup k Božím trůnu. Bohu nemůže ublížit – tedy ne přímo.

Člověk byl stvořen k Božím obrazu. Boží nepřítel nemůže útočit na Boha přímo, a proto útočí na Boží obraz v člověku. Když vidíte na ulici potácejícího se feťáka, a shodou okolností víte, že ztratil všechny zábrany a okradl svou starou babičku, aby měl na další dávku drogy, vidíte, že Boží nepřítel slavil značný úspěch. V takovém člověku je Boží obraz zcela zamlžen.

To je jedna z věcí, o které Božím nepříteli jde. Chce zničit Boží obraz v člověku a chce, aby ho lidé uctívali.

C. S. Lewis kdysi řekl, že Bůh hledá služebníky, kteří se mají stát Božími syny, zatímco Satan hledá služebníky, kteří se stanou jeho potravou.¹ Boží nepřítel chce popřít a zničit Boží řády, které vedou k životu.

Bůh stvořil člověka jako společenskou bytost. Nejzákladnější jednotkou lidstva je manželství, vztah mezi mužem

---

1 Lewis, C. S. *Rady zkušeného ďábla*, s. 48–49.

a ženou. Do tohoto vztahu skrze akt lásky přicházejí děti. Děti mají vyrůstat v rámci rodiny. Pokud jsou správně vychovány, budou požehnáním pro svou širší rodinu, pro svou obec, pro svůj národ a pro lidské pokolení jako celek. Prof. Petr Piřha dodává: „Fungující rodina je také nejlevnější a nejefektivnější sociální péče.“²

Ve zdravé rodině se všichni učí spolupráci. Ve zdravé rodině jsou děti v něčem zdravě omezovány, ale rovněž se jim v těžkých situacích dostává potřebné podpory. Pokud se dítě v rodině naučí nebýt sobecké, brát ohled na druhé a případné spory řešit vyjednáváním, vyroste z něj zdravý občan, který bude přínosem a požehnáním pro obec či sbor. Proto Boží nepřítel tolik útočí na rodiny. A můžeme pozorovat, že mnohdy úspěšně.

Tento útok na rodinu nabyl bezprecedentních rozměrů. Rozpad rodin má celou řadu důsledků – budeme se jimi zabývat. Situace je vážná, ale nikoli beznadějná. Nemáme-li podlehnout, musíme porozumět tomu, co se vlastně děje. A ujasnit si, jaká jsou naše východiska. Zmíním dvě, která považuji za základní.

Pokud používám zájmeno „my“, mám na mysli nás křesťany, kteří se považujeme za následovníky Ježíše Krista.

Prvním východiskem je rozpoznání, že všichni jsme součástí nějakého příběhu. V podstatě jsou ale jen dvě možnosti: Jsme-li středem sami sobě, hrajeme hlavní roli v příběhu, který si, jak se domníváme, píšeme sami. Při bližším zkoumání sice můžeme přijít na to, že to není tak docela pravda, ale na první pohled to nemusí být patrné. Ano, hrajeme hlavní roli ve svém příběhu. Jaké je ale jeho vyústění, v čem je jeho pointa?

Druhou možností je, že uvěříme v Ježíše Krista a přijmeme ho za svého Spasitele a Pána. V tom případě se ovšem mu-

---

2 Piřha, Petr. *Nedejme si zahynouti* – viz Bibliografii.

síme rozloučit s představou, že budeme ve svém příběhu hrát hlavní roli. Ta už je obsazena – hlavní roli hraje Pán Ježíš Kristus. My hrajeme roli jen podružnou, nicméně je to role ve Velkém příběhu, který má smysl a nádherné vyústění.

Zatímco v prvním případě o svém životě plně rozhodujeme a „nenecháme si do svého života kecat“, v druhém případě o svém životě rozhodujeme jen částečně. Je-li Ježíš skutečně naším Pánem, pak – mimo jiné – posloucháme určité příkazy a respektujeme určité zákazy. Převzít rozhodování o vlastním životě do svých rukou znamená pro věřící ztrátu víry, neboť je to odmítnutí Boha.

Druhým předpokladem je víra, že jsme nesmrtelné bytosti, tedy že tělesnou smrtí náš život nekončí. Jsem-li přesvědčen, že tento život je přípravou na věčnost a že to nejlepší nás teprve čeká, budu se nepochybně rozhodovat jinak, než pokud si myslím, že za několik desetiletí zemřu a pak už nebude nic. V takovém případě je logické, že takto smýšlející člověk se bude snažit si svůj život užít.

Pohled na svět, který popisují a propagují, považují tito lidé za naivní a nesmyslný. Vzpomínám na jednoho slavného umělce, který se netajil svou sexuální náruživostí a promiskuitou. Jeden časopis s ním otiskl rozhovor a titulék zněl „Užil jsem si zvířecky“. Tento muž měl několik dětí, každé s jinou ženou. Některé z jeho dětí jsem osobně poznal, dokonce dosti zblízka, a viděl jsem, co s nimi dělá to, že si jejich otec „zvířecky užívá“ a jejich osud je mu celkem lhostejný. Bible tento přístup k životu vyjadřuje slovy „jezme a pijme, neboť zítra zemřeme“ (Iz 22,13; 1K 15,32).

Biblický pohled na stvoření je velmi pozitivní. Vše, co Bůh stvořil, bylo dobré, a když stvořil člověka, bylo to dokonce „velmi dobré“ (1M 1,31). Včetně sexu.

Víme ovšem, že se všechno nějak pokazilo. Mnoho lidí má vlastnosti, o kterých rozhodně nelze říct, že jsou „velmi dobré“, a totéž platí pro naše činy.

Do světa vstoupil hřích. Nebudeme zde řešit otázku, jak a proč se to stalo. Konstatuji, že základní hřích člověka je v tom, že žije, jako by Boha nebylo anebo jako by Bůh nebyl svatý.

To, že člověk žije, jako by Boha nebylo, mimo jiné znamená, že nedbá na Boží rády. Žije si po svém a zpravidla si život velice komplikuje, byť to mnohdy není na první pohled patrné.

Tento spisek se nebude tematicky věnovat osobní spáse, ale tomu, co se děje, když hřeší celá společnost nebo její podstatná část. „Mzdou hříchu je smrt,“ píše apoštol Pavel (Ř 6,23). Platí to pro jednotlivce i pro společnost. Společnost, která ztratila transcendentální ukotvení, umírá. Člověk nemusí být křesťan, aby si toho všiml.

SEBEURČENÍ ČLOVĚKA

V poslední době nabraly věci rychlý spád. Ještě před deseti lety by většina lidí neznala termín transžena nebo transmuž. Většina lidí v té době nikdy neslyšela o existenci klinik, kde se pomocí chirurgických zásahů snaží změnit pohlaví člověka. Kdyby mi tehdy někdo řekl, že si stovky, ne-li tisíce děvčat nechávají amputovat ňadra a že jsou chlapani, kteří si dobrovolně nechají uříznout penis, považoval bych ho za blázna. Dnes, když se dívám nazpět, vidím poměrně jasně cestu, která k tomu vedla.

V dnešní době se hodně mluví o identitě. Přívrženci genderové ideologie hlásají, že každý člověk si může zvolit své pohlaví, a to bez ohledu na biologickou danost. Tuto svou volbu pak může kdykoli změnit. Tento přístup vychází z představy, že o tom, kdo jsem, rozhodují výhradně já a rozhoduji se podle toho, jak se cítím. Nezáleží na tom, jaké mám chromozomy, zda mám penis nebo dělohu, ale na tom, co chci já, a ostatní to musejí respektovat.³

Samozřejmě to, jak se cítím, není nedůležité. Mé pocity ale o tom, kdo jsem, nerozhodují. Ať chci, nebo nechci, mou identitu spoluvytváří moje rodina – především rodiče, otec a matka, sourozenci, širší rodina a pak i obec a národ, do kterého jsem se narodil. To vše mou identitu nějak ovlivňuje a utváří. Bůh nás nestvořil k tomu, abychom byli izolovanými individui. To Boží nepřítel se nás snaží vytrhnout ze všech uvedených vazeb.

---

3 Transgenderové ideologii je věnována samostatná kapitola.

Bůh zřejmě nemá zalíbení v rovnosti pojaté jako stejnost. Jistě, platí, že před Bohem jsme si všichni rovni. Jak to vyjádřil apoštol Pavel: „*Již není Žid ani Řek, již není otrok ani svobodný, již není muž ani žena, neboť vy všichni jste jedno v Kristu Ježíši.*“ (Ga 3,28) Nicméně nejsme stejní, nejsme symetrickí, respektive jsme podivuhodnou směsicí symetrie a asymetrie. Na první pohled je naše postava symetrická, ale srdce máme všichni nalevo, zatímco slepé střevo naopak napravo.

Má-li se narodit nový člověk, musí se spojit muž a žena. (Ano, vím, že dnešní medicína umožňuje i tzv. surogátní mateřství a spoustu jiných triků, ale zajímá mě především, jaká je Boží norma a původní stvořitelský plán. Veškerou problematiku těchto postupů ponechávám nyní stranou – nechci opouštět hlavní myšlenku.) Po tomto spojení, kdy dojde k oplodnění vajíčka, je to žena, ve které roste nový tvoreček. Snad nejčastějším heslem zastánkyň potratů je zvolání „Mé tělo patří mně!“, které vyjadřuje přesvědčení ženy, že pokud ona bude chtít nenarozené dítě zabít, muž jí do toho nemá co mluvit.

To je ovšem v naprostém rozporu s Božím záměrem. Pavel z popudu Ducha svatého píše: „*Žena nevládne svým tělem, nýbrž její muž, podobně ani muž nevládne svým tělem, nýbrž jeho žena.*“ (1K 7,4) Milá žena, tvé tělo patří muži. Ale na druhé straně, jeho tělo patří tobě.

Takový byl Boží stvořitelský záměr. Pokud motivy lidského jednání vycházejí z lásky a z poslušnosti (která před pádem člověka znamenala obecnost s Bohem), lze Boží záměr naplnit. Ano, lze plánovat rodičovství. Ale to, jak nakládáme se svými těly, předpokládá vzájemnou vydanost, nikoli individuální rozhodnutí jen jednoho z partnerů, které druhého postaví před hotovou věc.

Nelze se divit, že tam, kde Boží norma není respektována, se objeví spousta tzv. „svobodných matek“.

Bůh to zařídil pozoruhodně. Stvořil instituci manželství a řekl, že muž a žena si mají slíbit doživotní věrnost a vzájemnou lásku a úctu. Až devět měsíců po uzavření sňatku se může narodit první dítě. Těch devět měsíců je zapotřebí mimo jiné k tomu, aby se muž a žena sžili a připravili se na příchod dítěte, které se má narodit do bezpečného prostředí určeného láskou. Dítě pak potřebuje lásku jak otce, tak matky, a to po mnoho let, než samo dosáhne dospělosti.

Tam, kde se dítě narodí do prostředí, které není určeno láskou obou rodičů, nakonec trpí všichni: Nejvíce dítě, kterému chybí vzor, jistě i matka, protože jeden rodič nemůže zastat to, co měli podle Božího záměru zastat dva lidé – otec a matka –, a pak i druhý rodič, častěji biologický otec dítěte, který se připraví o radost, kterou nás výchova dětí může naplňovat.

Vícekrát jsem od propagátorů genderové ideologie slyšel, že klasická rodina je překonaná a že žít v homosexuálním manželství je snazší než žít v manželství heterosexuálním, protože muž se snáze domluví s mužem než se ženou a žena se snáze domluví se ženou než s mužem. Přiznejme, že na tom něco je. Ovšem jako argument to může sloužit jen těm, kdo se domnívají, že v životě jde především o to, aby byl snadný. Ano, budovat manželský vztah a rodinu je náročné. Vyžaduje to značné sebezapření od obou manželů. Bez respektování Božích norem je to takřka nemožné. Ale jde o to, na čem vám nejvíc záleží, o čem ve svém životě usilujete. Pokud vám jde o to, abyste měli snadný život, pak je lepší do manželství vůbec nevstupovat.

Požehnaný, naplněný a plodný život není snadný. Není ale nedosažitelný. Jistě, naše vlastní síly nestačí. Život nerespektující Boží záměry se zpočátku jeví jako mnohem snadnější, ale nakonec vede do záhuby. V Tóře, v 28. kapitole 5. Mojžíšovy, najdeme popis požehnání a prokletí. Část popisující požehnání (28,1–14 ČEP) začíná slovy: „Jestliže budeš

opravdově poslouchat Hospodina, svého Boha...“ a část popisující prokletí (28,15–68 ČEP) začíná slovy: „*I stane se, jestliže neuposlechněš Hospodina...*“ Shrnuto: Budeme-li se řídit Božím slovem, budeme požehnaní, pokud ne, stihne nás kletba.

Musíme si ještě říct něco víc o Desateru, o kterém se zde hovoří. Zákon na Sinaji byl dán zmatenému a dezorientovanému lidu po dvaceti letech bloudění na poušti jako směr cesty do zaslíbené země, což je obraz Božího království. Všechna pravidla Desatera ukazují, co je třeba dělat a čeho se vystríhat, aby spolu lidé žili v míru a navzájem si pomáhali. Ve čtvrtém přikázání je to i řečeno. Pozoruhodné je i to, že téměř shodná pravidla správného jednání mají i jiná náboženství, především buddhismus. Poslední důležitou věcí je, že Desatero není zákonem, ale smlouvou mezi Hospodinem a Izraelem. Jeho text je totiž zarámován do podmínky: *Budeš-li, Izraeli, tuto smlouvu zachovávat, tj. plnit přikázání, budeš mým lidem a já, Hospodin, budu tvým Bohem a budu tě chránit.*

Představa trestajícího Boha je dnes těžko stravitelná i pro některé křesťany. Nicméně Bůh skutečně trestá, jakkoli velice nerad. „*Vždyť nemám zalíbení ve smrti toho, kdo umírá, je výrok Panovníka Hospodina. Obráťte se a zůstaňte naživu,*“ říká Bůh skrze proroka Ezechiela (Ez 18,32). V Písmu rovněž čteme: „*Vždyť Otec ... nikoho nesoudí, ale všechn soud svěřil Synu.*“ (J 5,22) Co ale pravi Boží syn? „*A jestli někdo uslyší má slova, a nezachová je, já ho nesoudím. Nepřišel jsem, abych svět soudil, ale abych svět zachránil. Kdo mne odmítá a nepřijímá moje slova, má svého soudce. Slovo, které jsem pověděl, to ho bude soudit v poslední den.*“ (J 12,47–48) Vracíme se tedy tam, odkud jsme vyšli – rozhoduje náš vztah k Božímu slovu. Bůh nemá zálibu v souzení. Jeho Slovo je pravda. Jeho Slovo je světlo. Jeho Slovo je čistá voda. Pokud nedbáš na pravdu, pravdě neublížíš. Nebude jí. Jak nás tedy Bůh trestá? Těto otázce je určena následující kapitola.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy O stavu společnosti.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.